

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ဝတ်နိုးမုဆိုး

အမျိုး
လုံးချင်းဝတ္ထုပုံနှိပ်

ကြည်ရွှင်တဲ့ အပြုံး

ရွှန်းစိုတဲ့ အကြည့်တစ်ချက်

ဩရုတဲ့ သူ့ရယ်သံအက်အက်လေး

ကြားယောင်နေဆဲပဲ ဆိုပါလေမလား။

ညှို့မှောင်တဲ့ မျက်ဝန်း

သေသပ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းပါး

ရှည်သွယ်တဲ့ သူ့လက်ချောင်းလေး

မြင်ယောင်နေဆဲပဲ ဆိုပါလေမလား။

လက်ဖဝါးနုနုရဲ့ အငွေ့ချင်း

စကားမဆိုဖူးပေမယ့်

လျှောက်ခဲ့တဲ့ လမ်းတွေက လှနေဆဲပါ။

မရေရာတဲ့ ရင်ခုန်သံကို

အသေအချာမကြားဖူးပေမယ့်

လွမ်းရက်တွေက ရှည်နေဆဲပါ။

ကောင်းကင်ရဲ့ မြေကြီး

အနားသတ်မညီခဲ့တော့

ရေပြင်ကျယ်က ထွက်ပေါက်တစ်ခု။

အဆုံးမဲ့နေ့ရက်တွေကို

တောင်းဆုပြုသော်လည်း

ဗီးနပ်စ်က ငါ့ကို

ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီ။

အခန်း(၁)

အစိမ်းရင့်ရောင်သင်္ဘောဆေးဖြင့် “နားခိုရာ” ဟု ရေးထွင်းထားသော ဆိုင်းဘုတ်ပြားလေးကို ပျို့ခရာက လက်ဖဝါးလေးဖြင့် တယုတယ ကိုင်ကြည့်နေမိသည်။ ။

နားခိုရာဆိုပါလား။ သိပ်ကိုနွေးထွေးသည့် နာမည်လေးပါ။ ခြံဝတွင် ရပ်နေရင်းပင် အေးမြတဲ့ အရိပ်အာဝါသတစ်ခု၏ အနှစ်သာရကို ခံစားရလေ၏။

ခြံဝင်းလေးမှာ သိပ်မကျယ်လှသော်လည်း အပင်များ ဖြင့် စိမ်းစိမ်းစိုစို ဖြစ်နေ၍ မြင်ရသူရင်ထဲ ချမ်းမြေ့လှသည်။ ။

နှစ်ချို့ပိတောက်ပင်ကြီးသည် အစိမ်းရောင်တိုက်ပုလေးကို အုပ်စိုးထားသောကြောင့် အိမ်သည် သစ်ပင်အောက်၌ ပျောက်လှပျောက်ချင်။

တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်ချင်လှသော်လည်း တံခါးပေါင်ပေါ်တွင် နွယ်တက်နေသော တောသဇင်ခက်များ ကျိုးကြေမှာ စိုးရသေးသည်။ ။

“ဝုန်း ဝုန်း၊”

တံခါးပေါင်ကိုကိုင်ထားသော ပျို့ခရာ လက်များကို ဆတ်ခနဲ ရုပ်လိုက်မိသည်။ ။ ခွေးသည် လက်ကိုမကိုက်မိနိုင်မှန်းသိသော်လည်း ကြောက်

စိတ်တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွားလေရာ အလိုအလျောက် မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

“ဝုန်း”

အမွှေးစုတ်ဖွားခွေးကလေးသည် သူ့ကိုယ်သူ ဒိုဘာမင်များ မှတ်နေရောသလားမသိ။ ခြံထဲနေရင်း ပျို့ခရာကိုသာ ထိုးထိုးဟောင် လေသည်။ ။ ကိုက်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် ဟောင်နေလေရာ ပျို့ခရာ ခြေလှမ်းများမှာ နောက်တွန့်သွားလေသည်။ ။

“မင်း ဆရာ့ဆီလာတာလား”

ထိုအသံသည် ပျို့ခရာနှင့် ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်၏။ လှည့်ကြည့် စရာပင်မလိုပေ။

“နင်ရော”

“အတူတူပဲပေါ့”

ရဲရင့်သွေးနီဖြစ်သည်။ ။

ရဲရင့်သွေးနီ၏ ရှည်သောလက်သည် ပျို့ခရာ၏ ပခုံးထက်မှ ကျော်ဖြတ်သွားကာ တံခါးနှစ်ချပ်ကို တွဲချည်ထားသော စွပ်ကွင်းကို ဖြုတ် လိုက်လေသည်။ ။

ထိုအခါ မခွဲအတူရှိနေသော တံခါးနှစ်ချပ်သည် ဟပ်တက်ကွဲ သွားလေတော့၏။

“အူး အူး”

ပျို့ခရာကို တဝုန်းဝုန်းဟောင်နေသော ကိုရွှေစုတ်ဖွားသည် ရဲရင့်သွေးနီ၏ ခြေသလုံးအနီး တအူးအူးနှင့် ဆိုးနွဲ့နေတော့၏။

ရဲရင့်သွေးနီသည် ကိုရွှေစုတ်ဖွားကို စွေခနဲ ပွေ့ချီလိုက်သည် ။ ပြီး
နောက် ပျို့ခရာကို ခွေးလောက်မှ အရေးမလုပ်ဘဲ ခြံထဲသို့ ဦးဆောင်ဝင်
သွားလေ၏။

“မဝင်ဘူးလား”

ဖော်ဖော်ရွေရွေပြောလျှင် ငရဲကြီးမည်စိုး၍ လားမသိ။ ရဲရင့်သွေးနီ
သည် စကားကို အပိုမပြောဘဲ သဘောထားချင်း ကွဲလွဲနေသော တံခါးနှစ်
ချပ်ကို စေ့ရန် အချက်ပြ လိုက်လေသည် ။

ပျို့ခရာ ဟန်ဆောင်၍ မရတော့မှန်း ရိပ်မိလိုက်သည် ။ ထို့ကြောင့်
လွယ်ထားသော ပုဂံလွယ်အိတ်ကို မချီတင်ကလေးအားဖြင့် စုကိုင်ရင်း
စည်းဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ။

“မတွေ့တာကြာပြီနော်”

“သုံးလကို ကြာတယ်ထင်နေတာလား။ မင်းလည်း ဆုတ်ခေတ်လူ
သား ပီသ လာပြီ”

အုန်းသီးကို လက်နဲ့ ခူးပြမယ်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သော ရဲရင့်သွေးနီက
ထုံးစံအတိုင်း ထော်လော်ကန့်လန့် ဆိုလာပြန်သည် ။

အုန်းသီးကို လက်နှင့်ခူးရလောက်သည် ထိ အရပ်မရှည်သော်လည်း
ခြောက်ပေခန့်ရှိသော ရဲရင့်သွေးနီ အရပ်က သိသိသာသာပင် ပျို့ခရာထက်
ခေါင်းတစ်လုံးစာ ပိုမြင့်နေသည် ။

ရှေ့မှ သွားနေသော ရဲရင့်သွေးနီ၏ နားရင်းကို ခုန်ပြီး ရိုက်ချင်မိ၏။
စကားကို အချိုးပြေအောင် မပြောတတ်သည့် ရဲရင့်သွေးနီကို ရုပ်ချော
သော်လည်း ပျို့ခရာ ကြည့်မရပေ။

ဟွန်း ... သူနဲ့ ဒီလိုဆုံပြန်တော့လည်း ဆက်ဒန်ကို သတိရမိသား။

ဆက်ဒန်က ရဲရင့်သွေးနီလောက် အရပ်မရှည်သော်လည်း မျက်နှာ
လေးချိုပြီး အပြုံးလှသူအဖြစ် ကျောင်းမှာ နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ ။ အသား
လေးဖွေးအိနေသော ဆက်ဒန်သည် သွားတက်လေး စွေးစွေးပေါ်သည်
အထိ ပြုံးနေတတ်သည် ကို ပျို့ခရာမြင်ယောင်မိ၏။

“နင် ဆရာအိမ် အမြဲလာနေကျထင်တယ်”

“မြင်တာနဲ့ မသိဘူးလား။ ဘွဲ့ယူပြီးရင် အလုပ်တန်းမလျှောက်လိုက်
နဲ့ ဦးနော်။ စိတ္တဗေဒလေး၊ ဒဿနိကလေး ဘာလေး လေ့လာသွားဦး။
လူအကဲခတ်ပညာမှာ မင်းက မူကြိုအဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ စိတ်မရှိနဲ့
နော်၊ လူဖြစ်ရှုံးမှာ စိုးလို့ ပြောတာ”

အံ့မာ အံ့မာ ... ကြည့်ပါဦး၊ ပြောသွားလိုက်ပုံက။ နားရင်းကို ကျွမ်းစို
က်အောင် တီးပစ်ချင်စရာပင် ကောင်းနေတော့သည်။ ။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာ
ထင်နေသလဲ မသိ။

“ရဲရင့် ... အဖော်ပါလာသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဆရာအသံကိုကြားနေရသည်။ ။ သို့သော် ဆရာ့ကိုမူ မတွေ့ရချေ။ ဆ
ရာ ဘယ်ကပြောနေတာလဲ။

ပျို့ခရာ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်နေဆဲမှာ ပင် ပျို့ခရာဘေးမှာ ပန်းရံကြီးမှာ
လှုပ်သွားလေသည်။ ။

“အမယ်လေး”

ပျို့ခရာသည် လန့်ဖျပ်ကာ ရဲရင့်သွေးနီအနီးသို့ စွေခနဲရောက်သွား
လေသည်။ ။

“အတူတူလာကြတာလား”

မြေထိုးခက်ရင်းခွကိုင်ထားသောဆရာသည် ပန်းရံကြားမှ ထွက်လာပြီး စစချင်း ပြောလိုက်သောစကား၊ ထိုစကားသည် ရဲရင့်သွေးနီအတွက်ရော ပျို့ခရာအတွက်ပါ မျက်နှာပူစရာကောင်းလှသည်။ ဆရာ ရင်ငြိမ်း၏ လေယူလေသိမ်းက ရဲရင့်သွေးနီနှင့် ပျို့ခရာတို့ ကပဲ ဘာလိုလို ညာလိုလို။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ ... မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ခြံမှာ ဆုံတာပါ။”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ပျို့က ဆရာ့ခြံရှေ့ အရင်ဆုံးရောက်တာ။ သူ ဆရာ့ဆီလာနေမှန်းတော့ ပျို့မသိပါဘူး။”

“အကြောက်အကန်ငြင်းတော့တာပါကလား ဟမ်း။ ငါကရော အခုမင်းတို့ ကို ဘာပြောရလို့ လဲ။ ခက်တာပဲ။ ဟိုစကားပုံလို ဖြစ်နေပြီ။ အိုး မလုံ အံ့ပွင့်ဆိုလား၊ ဘာလား။”

“ဟာ ... ဆရာ”

ရဲရင့်သွေးနီရော ပျို့ခရာကပါ သံပြိုင် ဟာလိုက်လျှင် ဆရာသည် နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး စွင့်ကားသည် ထိ ရယ် လာလေသည်။ ထိုအခါမှ ဆရာသည် တမင်နောက်ပြောင်နေခြင်းဖြစ်မှန်း ရဲရင့်သွေးနီရော ပျို့ခရာပါ ရိပ်မိသွားကြလေသည်။ သုံးနှစ်တာ ကျောင်းတက်ချိန် ကာလတစ်လျှောက်လုံး၌ ရဲရင့်သွေးနီနှင့် ပျို့ခရာတို့ က ရန်ပွဲတွေ တဂျိမ်ဂျိမ်းနဲ့ခွဲကြမှန်း ဆရာရင်ငြိမ်း မသိဘဲနေမည်မဟုတ်ပေ။

“မင်းတို့ ငါ့ဆီလာတာ ဘာကိစ္စလဲ”

ဆရာရင်ငြိမ်းက ရင်မငြိမ်းအောင် မေးခွန်းကို ထည့်မေးတတ်သူဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ မေးလိုက်တိုင်းမှာ လည်း တစ်ဖက်သားမှာ ဖင်ကုတ်၊

ခေါင်းကုတ်ဖြင့် အဖြေရှားသွားရသည် ချည်း ဖြစ်သာ။

“ဟိုလေ ဆရာ ... သတိရလို့ ။ ဆရာကိုမတွေ့တာ ကြာလို့ ”

မှ င်သေသေဖြင့်နေသော ရဲရင့်သွေးနီကြောင့် ပျို့ခရာမှာ မနေတတ်
မထိုင်တတ် ဖြေလိုက်ရသည် ။ သို့သော် ဆရာရင်ငြိမ်းမှာ မူ ဥသျှစ်ဘူး
လေးဖြင့် ပန်းပင်ကို ရေဖြန်းမပျက်ပင် နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ရုံ ဆိုလေ၏။

“ရည်းစားလေးဘာလေး ထားပေါ့။ ပါးရေနားရေတွန့်နေတဲ့ ငါ့ရုပ်
ထက် ကောင်လေး တွေ့ရပ်က အမောပိုပြေမှာ ပါ”

ဆရာ၏ တုံ့ပြန်စကားကြောင့် ရဲရင့်သွေးနီက သွားမပေါ်အောင်
အံ့ကြိတ်ပြုံး၏။

“သူများကို ရယ်မနေနဲ့ ၊ မင်းရော ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ။ ငါ့အိမ်ကို
ပျော်ပွဲစားထွက်စရာနေရာများ မှတ်နေလား။ မင်း ဝင်လွန်းလို့
ငါ့ခြံတံခါးလည်း ကျိုးတော့မယ်”

ရယ်နေသော ရဲရင့်သွေးနီပါးစပ်မှာ ရုတ်တရက် မှ
ညံ့သွားသောကြောင့် ပျို့ခရာရင်ထဲ ကလိကလိဖြစ်လာသည် ။ မာနခဲလ
ည်း ဆရာနှင့်တွေ့ပါက ရိုက်လေ ဖောင်းလေ ဖားပြုပ်ဖြစ်ရပြန်ပါသည်
။

ရဲရင့်သွေးနီက မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ခုံပေါ်ထိုင်မလား၊ ရှက်ရမ်းရ
မ်းပြီး ခါးကော့ကာ ထွက်သွားလေမလားဆိုတာကို ပျို့ခရာ စိတ်ဝင်စား
လှ၏။

ကြာကြာအကဲမခတ်လိုက်ရပါချေ။ ရဲရင့်သွေးနီက ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်
ထားသော ခွေးပုလေးကို မြေပြင်ပေါ်လွှတ်ချပြီး သစ်တုံးခုံလေးပေါ် စွေ
ခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည် ။

ရဲရင့်သွေးနီလို မာနကို ခဝါမချတတ်သူတောင် မျက်နှာပြောင် တိုက်
နိုင်မှ တော့ ပျို့ခရာက ဆရာ ယောက်မနှင့်ကော်ထုတ်ရင်တောင် မထွ
က်တော့ဘူးဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ရဲရင့်သွေးနီ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင် သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ်
မျောက်တစ်ကောင်နှယ် ဘုတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်မိသည်။

ဆရာငြိမ်းက ပျို့နှင့် ရဲရင့်သွေးနီကို တစ်ချက်မျှသာ စွေကြည့်ပြီး သံ
ပရာပင်ပေါ်မှ ရွက်ဝါများကို ခြွေချနေလေသည်။

“ငါ့အပင်တွေကို စိတ်ဝင်စားလို့ လား၊ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားလို့ လား”

“ဆရာရှင်းပြမယ့်အပင်တွေအကြောင်း နားထောင်ချင်လို့ ပါ”

ပျို့ခရာက သွက်လက်ချက်ချာစွာဖြေလျှင် ရဲရင့်သွေးနီက သွားတက်
လေးပေါ်အောင် လှစ်ခနဲ ပြုံးပြန်သည်။ ။ ထိုအပြုံးသည် ပျို့ခရာ၏ စ
ကားကို ထောက်ခံသည့်အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာကို ဆရာရင်ငြိမ်း သဘောပေါ
က်ပေလိမ့်မည်။

“နှစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရှင်းပြနေရရင် လေကုန်တယ်”

“နှစ်ယောက်က အယောက်နှစ်ဆယ်စာ စိတ်ဝင်စားပါတယ်ဆိုရင်
ဆရာ လေကုန်ရကျိုးနပ်မှာ ပါ”

ရဲရင့်သွေးနီက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ဆရာရင်ငြိမ်းက ထုံးစံအတိုင်း လက်ပေါက်ကတ်သည့်စ
ကား ဆိုပြန်သည်။ ။

“နေကြာတစ်စေ့ ကိုက်စရာပါမလာဘဲ ဆရာ့အိမ်လာတာတော့ ဂါရ
ဝတရားနည်းတယ်ကွာ။ ပြောမှ သိ၊ ထိမှ နာဆိုတဲ့ အမျိုးက ငါ့တပည့် မ

ဟုတ်ဘူး ဟေ့”

“ကျွန်တော်တို့ ဝယ်လာရင်ရပြီမဟုတ်လား ဆရာ”

နောက်ထပ်ပေါ်လာသူများ ဖြစ်သည်။

သုံးယောက်။ ဆက်ဒန်၊ ဒေါင်းလန်းနှင့် နေဝန်းနီနီတို့ ဖြစ်သည်။ ဆက်ဒန်လက်ထဲ၌ စူပါမားကတ်တံဆိပ်နှင့် အိတ်ကြီးပါလာသလို နေဝန်းနီနီလက်ထဲ၌ ဖော့ဘူးများကိုပါ တွေ့ရသည်။ ဒေါင်းလန်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆမ်ဆောင်းအက်ဖိုက်ဖြင့် အပင်များကို ဟိုဟို ဒီဒီ ဓာတ်ပုံရိုက်နေလေသည်။

ဆရာရင်ငြိမ်းကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် သူ့အပင်များကို သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနှင့်ကွယ်ထားလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ... လက်မကမြင်းနဲ့ ။ အိမ်လာရင် ဧည့်သည် ဟာ ဧည့်သည် လိုနေ”

“ဟာ ... ဆရာကလည်း နေပါဦး။ ဖယ်ပေးပါဗျာ။ ဆရာ့ဆီမှာ ရှားပါးအပင်တွေက ရှိတာပဲ။ ဖေ့စ်ဘုတ်မှာ တင်ရင် လိုက်ခံများများ ရအောင်လို့ ပါ”

“မင်းရဲ့ လိုက်ခံကို ငါက ပြုတ်စားရမှာ လား၊ ကြော်စားရမှာ လား ... သွား သွား”

ဆရာရင်ငြိမ်း တားနေသည့်ကြားမှ အခိုင်လိုက်ဖြုတ်ခဲနေသော သံပရာသီးများကို ဒေါင်းလန်းက ရိုက်ဖြစ်အောင် ရိုက်လိုက်သေး၏။

“ကဲ ဆရာ ... ပြုတ်စရာ ကြော်စရာမလိုတဲ့ ရယ်ဒီမိတ်လေး လာစားပါဦး”

နေဝန်းနီနီသည် အင်မတန်မှ ပါးနပ်သူဖြစ်သည်။ ။

ဆရာအကြောကို နပ်သူမို့ ဝက်သားဆပ်လပ်ကို ပွဲကြီး သယ်ချလာ
၏။

တူကို အဆင်သင့်ချပြီးချိန်၌ အအေးဘူးကို ဆက်ဒန်ကဖွင့်ပြီး ဆရာ
လက်တွင်းအရောက်ပေးလိုက်သည်။ ။

ဆရာရင်ငြိမ်းသည် မပြုံးသော်လည်း ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သ
ည်။ ။

သဘောကတော့ နေဝန်းနီတို့ အုပ်စုကို လက်ခံတယ်ပေါ့။

“ဆရာရယ် ... စားတဲ့ အချိန်လေး အားပါးတရစားပါ။ ဒီရေဘူးလေး
ချပါဦး”

ဒေါင်းလန်းက သွက်လက်ချက်ချာစွာပင် ဆရာလက်ထဲမှ ခက်ရင်းခွ
နှင့် ရေဖြန်းညစ်ဘူးလေးကိုယူပြီး မြေကြီးပေါ်ချပြန်သည်။ ။

“ဆရာကလည်း မျက်နှာလိုက်တာ။ သူတို့ ကိုကျတော့ ဘာကိစ္စနဲ့
လာရင်းကိစ္စအကြောင်း မမေးတာလဲ”

“သိနေပြီးသားပဲ၊ မေးစရာမှ မလိုတာ”

ဆရာရင်ငြိမ်းက ဝက်သားကင်တစ်လွှာ ဝါးတူနှင့်နှိုက်စားရင်းဆို၏
။

“စားကြပါဦး၊ မင်းတို့ ရော စားကြလေ” ဟု ဝတ်ကျေ တန်းကျေပင်
မခေါ်ပေ။ ငတ်ပေဦးဟု များ အငြိုးထားလေရောသလား မသိ။ အချဉ်ရ
ည်ကို တို့လိုက်၊ ဆလတ်ရွက်ကို ညှပ်လိုက်ဖြင့် အသားကင်နှင့် ဆတူ
ရောစားနေပုံမှာ တကျွတ်ကျွတ်ဖြင့် အသံပါ ထွက်၍ နေလေသည်။ ။

ရဲရင့်သွေးနီမှာ အစားငမ်းတဲ့ သူမဟုတ်သော်လည်း ပါးစောင်ထဲပြည့်လာသော တံထွေးကို မသိမသာ မျိုချလိုက်ရသည်။ ။

ပျို့ခရာကတော့ သိသိသာသာပင် ဆရာရင်ငြိမ်းကို မျက်နှာလွှဲထားလေ၏။

ဒေါင်းလန်းကတော့ထုံးစံအတိုင်း လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် အသားဖတ်ကို မသိမသာနှိုက်လျှင် တူကြီး၏ ထိုးချခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ ဆရာငြိမ်း၏ လက်ချက် ဖြစ်၏။ မအီမလည် ဖြစ်သွားသော ဒေါင်းလန်း မျက်နှာကြောင့် နေဝန်းနီနီမှာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။ ။

“စားလို့ တော့ ကောင်းပါတယ်။ဒါပေမဲ့ . . .ဒီအသားကို ထည့်တဲ့ ဒီဖော့ဘူးကိုတော့ မကြိုက်ဘူး”

“ဘာလို့ လဲ ဆရာ”

“သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖျက်ဆီးလို့ ပေါ့ကွ။သူလည်း ပလတ်စတစ်အနွယ်ဝင်ပဲလေ။ မဆွေးမြည့်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ။ပူပူလောင်လောင် အစားအစာတွေ ထည့်တာကြာလာရင် ဆိုက်အက်ဖက် ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ တစ်ခါသုံး ပြီးရင်လွှင့်ပစ်၊ အမှိုက်ပုံးထဲထည့်တယ် ဆိုရင်ထားဦး။ လမ်းဘေးမှာ ဖြစ်သလိုပစ်ထားရင် သူက အမှိုက်ပဲ။အဲဒီအမှိုက်တွေ မြောင်းထဲပိတ်နေရင် ခြင်၊ ယင် ပေါက်ဖွားမယ်။ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ဖြစ်မယ်။အမှိုက်တွေများ လာရင် မြောင်းပိတ်မယ်။မြောင်းပိတ်ရင် ရေမစီးတော့ဘူး။ရေမစီးတော့ ရေအိုင်မယ်။ရေအိုင်တော့ သွားရလာရ အဆင်မပြေဘူး။ရေအိုင်တွေများ လာရင် ရေနစ်မယ်။ ရေနစ်တော့ ဘာဖြစ်မလဲ၊လူတွေ ဒုက္ခဖြစ်မှာ ပဲ။လူတေ က ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာကြတဲ့ အမျိုးတွေ”

ဆရာ့ထံမှ မရိုးအောင်ကြားနေရသည့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်း

သိမ်းရေးကို ဆက်၍ ကြားရပြန်သည်။ ။

“အမှ ဝိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်ဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အဲဒီအမှ
က်ကြောင့် ကမ္ဘာကြီးက ဂေဟစနစ်တွေ ပျက်စီးကုန်ပြီ။ ခုပဲကြည့်လေ
.....ဝေလငါးတွေသေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက မကြာခဏ ပါပါ
လာပြီ။ လူတွေသုံးလို့ စက်ရုံကထုတ်တယ်၊ စက်ရုံကထုတ်လို့ လူတွေက
သုံးတယ်နဲ့ သူ့ကိုငါ အပြစ်ပြော၊ ငါ့ကိုသူ အပြစ်ပြောနဲ့ ဘယ်သူမှ မပြော
င်းလဲကြဘူး။ စက်ရုံကလည်း ထုတ်လိုက်တဲ့ အခိုးအငွေ့တွေ။ အပင်တော့
စိုက်မယ်မရှိကြဘူး။ စက်ရုံတည်တော့ အပင်ခုတ်နဲ့ ။ ကမ္ဘာလည်း ဘယ်
တော့ပြီမလဲ။ ကမ္ဘာ့ရေချို့တွေက တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးစပြု လာပြီ။
ကမ္ဘာကြီးအတွက် ရင်လေးတယ်”

ဆရာက ပြောပြောဆိုဆိုပင် အချို့ရည်ကို တစ်ကျိုက်မော့လိုက်ပြန်
သည်။ ။

“ရေကိုမဖြုန်းကြနဲ့ ။ အကျိုးရှိရှိသုံးကြ။ မင်းတို့ က ဆန်ရေစပါးပေါ
တဲ့ ဒီမြန်မာပြည်မှာ လူဖြစ်လာရတာကို အရပ်လေးမျက်နှာ
ရှိခိုးလိုက်ကြဦး။ ဒီလိုပေါ့တဲ့ ရေကို ပြန်ပြေးချင်အောင် မလုပ်ကြနဲ့ ။ သ
စ်ပင်စိုက်ကြ၊ သစ်ပင်စိုက်ကြ”

“ဆရာ . . . စိုက်ထားပြီးပဲ ဆရာရယ်၊ ဆရာပဲပြောတယ် မဟုတ်လား
. . . လူတစ်ယောက်ကို အပင်တစ်ပင်နှုန်းဆို။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ငါးပင်ရှိ
တယ်ဆရာ။ အိမ်မှာ စုစုပေါင်း လူက လေးယောက် ပဲရှိတာ။ တစ်ပင်
တောင်ပိုနေသေး”

ဒေါင်းလန်းက လက်ပေါက်ကတ်စွာပင် ဆရာတပည့် ဝီသကြောင်း
သက်သေပြနေပေသည်။ ။

“ဆရာကလည်း ပျို့အစား ဆရာပဲစိုက်ပေးလိုက်တော့လေ။ ဆရာဝ

န်းကြီး ဒီလောက်ကျယ်တာ။ပျို့တို့ က တိုက်ခန်းမှာ နေတာ ဆိုတော့ စိုက်လို့ မရဘူး”

“ချေပါသား တက်မနေနဲ့ ပျို့ခရာ။ခရီးသွားတဲ့ အချိန် သွားတဲ့ နေရာမှာ စနစ်တကျစိုက်ရင် ရနိုင်သားပဲ။ လုပ်ချင်စိတ်ကသာ အဓိကပါ”

ဆရာမျက်နှာက ခက်ထန်သွား၍ ပျို့ ဆက်ပြီး မစဉ်တော့ ချေ။ ပျို့အပါအဝင်အားလုံး ဇက်ကလေးပု၍ ငြိမ်ကျသွားလေသည် ။

“မင်းတို့ အားလုံးက စီးပွားရေးကျောင်းသားတွေ။ ငါကလည်း အင်္ဂလိပ်ဆရာ။ အပင်တွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဝါသနာချင်းတော့ တူတယ်။ ရပါတယ်လေ၊ ရင်ဘတ်ချင်းနီးဖို့ က အဓိကပါ”

ဆရာရင်ငြိမ်းသည် စားလက်စ အသားကင်ကို လက်စသတ်လိုက်သည် ။ ကျန်ရှိအမှိုက်ကိုတော့ ပျို့ကပဲ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ကောက်သိမ်းကာ အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်လိုက်၏။

ဆီပေနေသောလက်ကို ဆရာက ဘေစင်တွင် ဆေးနေ၍ ပျို့က ဆရာကျောပြင်ကိုငေးကြည့်နေမိသည် ။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော ဆရာသည် ပေါ့ပါးဖျတ်လက်သည် ။ ကျန်းမာရေးလိုက်စားသူမို့လားမသိ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်တစ်ယောက်ပမာ ခါးရိုးက ဖြောင့်တုန်းဖြစ်သည် ။ ဗိုက်လည်း အဆီရွဲမနေဘဲ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ရှိလှ၏။ဆံပင်လေး အနည်းငယ် ဖြူနေခြင်းကိုသာ ဆေးဆိုးလိုက်လျှင် ကလပ်သွားပြီး ပျို့တို့ နှင့် အပြိုင်ဟဲ၍ ရသေးသည် ။

“ဆီတွေ အပြင်ကို မစဉ်စေနဲ့ နော်”

ဆရာသည် လူပျို့ကြီးမို့လား မသိ။ အနည်းငယ် ကိန်းကြီးသည် ။ ၆

ကံပင်ကို လက်ဆေးရေစဉ်သွားတော့လည်း အရေးလား။အပင်တကာ အပင်ထဲတွင် သေဖို့ ခက်သောအပင်သည် မြက်ပင်သာလျှင် ရှိသည် ။

ပျို့တို့ ငယ်စဉ်က နယ်၌ နေခဲ့ဖူးသည် ။ဆောင်းတွင်း၌ ပြောင်အောင်ရှင်းထားသော မြက်ပင်များ သည် မိုးတွင်း၌ မိုးကျရွှေ့ကိုယ်ပမာ ပေါ်လာတတ်ကြသည် ။ “ကမ္ဘာစည်ကြီးတီးလိမ့်မည်၊ ပုန်းသော သူ များပေါ်လိမ့်မည်၊ သေသောသူများ ရှင်လိမ့်မည်” ဟု ပျို့နှင့် ပျို့အဖေ ဦးကိုထွေးတို့ စကားထာဝှက်ခဲ့ကြသည် ကို ပျို့ မှတ်မိသေး၏။

“မင်းတို့ ဘွဲ့နှင်းသဘင်တက်ကြသေးလား”

“ရဲရင့်မတက်ဘူး ဆရာ။ သူက အဲဒီအချိန် အိုဗာဆီးရောက်နေလို့ ”

“ကျောင်းပြီးတော့ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးကြသလဲ”

“မသိသေးဘူးဆရာ”

“အဲဒါပဲ . . .ပညာရေးက အဲဒါပဲ။ ကျောင်းသားတွေကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးမထားဘူး။ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခွန်းထုတ်ဖို့ အချိန်ပေးမထားဘူး။ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ချိန် ပေးမထားဘူး။ အခုတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရောဂါမျိုးစုံဖြစ်ကြောင်းပြီးပြီ။ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ။ ဆယ်တန်းလေးအောင်ရင် မေဂျာမှန်သမျှ တန်းစီရေး၊ ပေးအပ်တဲ့ ဘာသာကို မကြိုက်ချင်နေ ကြိုက်ချင်ကြိုက်တက်။ ဟွန်း . . .ရင်လေးတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဆေးကျောင်းပြီးတဲ့ လူ ကျောင်းဆရာဖြစ်တာနဲ့ ၊ စီးပွားရေးဆင်းတွေ နိုင်ငံခြားထွက်တာ နဲ့ ။ သင်္ချာသမားတွေ စက်ချုပ်စားတာနဲ့ ၊ဟွန်း . . .ဟုတ်နေတာပဲ”

ဆရာသည် စကားကို အံ့ကြိတ်ကာပြောရင်း ခက်ရင်းခွကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်သည် ။

“ကဲ . . ဒါတွေထားပါ။သံကွန်ချာကို ငါ့ခေါင်းတစ်လုံးနဲ့ ပြေးတိုက်
နေလို့ လည်း ငါ့ခေါင်းကွဲတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ကဲ . . ပြော မင်းတို့
ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုစဉ်းစားကြသလဲ။အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုတာ
မငယ်တော့ဘူး”

ဆရာက သူတို့ ငါးယောက်ဘက်လှည့်မေးလိုက်သောအခါအားလုံး
ခေါင်းတွေ ငုံ့ထားကြကုန်သည် ။

ဆရာက ခက်ရင်းဖြင့် ရဲရင့်သွေးနီထံ လှမ်းထိုးပြီး -

“မင်းကတော့ မင်းအဖေရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဦးစီးရုံပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း စိတ်မဝင်စားဘူးဆရာ”

“ဒါဆို ဘာလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော် တိုးဂိုက်လုပ်မလားလို့ ပါ”

“ဟ ... တိုးဂိုက်လုပ်ချင်ရင် အစကတည်းက ယူဖက်အယ် တက်ခဲ့ပါ
လားကွ၊ ကဲ ပြော ... ဆက်ဒန် မင်းရော”

“ကျွန်တော်ကတော့ အမေ့ဆိုင်လုပ်ငန်းပဲ ဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးတ
ယ်၊ ဆရာ”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ ... တန်းစီပြောစမ်းကွာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အနုပညာအေဂျင်စီ တည်ထောင်မယ်။ အနုပ
ညာကျောင်း ဘာလို့ မတက်သလဲမမေးနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က မတက်ချ
င်လို့ မတက်လို့ ပဲ ဖြေမှာ ပါ”

“နီနီကတော့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း ဆက်လုပ်မှာ ပါဆရာ။ အဖေ ကုမ္ပဏီ
ကို အမွေဆက်ခံမယ်”

နေဝန်းနီနီက ပြတ်သားစွာ ပြောလျှင် မျက်လုံးများအားလုံးသည် ရဲရင့်သွေးနီထံ ရောက်ကုန်သည်။ သို့သော် ရဲရင့်သွေးနီမှာ မူ ပုံမှန်အနေအထားမှာ ရှိနေသည်။ “ငါမလိုချင်တဲ့ အရာကို နင့်ကို ရက်ရက်ရောရော လှူဒါန်းတယ်” ဟု များ ဆိုလေရောသလားမသိ။

“ပျိုကတော့ ကျောင်းဆရာမပဲလုပ်မယ်ဆရာ။ ပရဟိတပေါ့။ ပရဟိတလုပ်ရင်း ဘဝကို စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ကျော်ဖြတ်မယ်”

“လူက ရူးပေမယ့် စိတ်ရင်းလေးက မဆိုးပါဘူး။ ပရဟိတဇာတ်ဆိုတာ လူငယ်တိုင်းမှာ ရှိသင့်တယ်။ ထားပါ။ မင်းတို့ ရဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ ငါ့ရဲ့ အပင်တွေအကြောင်း ဘာမှ လည်း မပါပါလား။ ငါ့ဆီ ဘာလို့ လာကြတာလဲ”

“အားတက်လို့ ပါ ဆရာ၊ ဆရာ့ကို ချစ်လို့ ၊ အဓိကအချက်ကတော့ အပင်တွေကိုချစ်လို့ ။ ဂမုန်းတွေအကြောင်း သိချင်လို့ ၊ သဘာဝကို လေ့လာချင်လို့ ”

သူတို့ ငါးယောက်စလုံး တညီတညွတ်တည်း ဖြေလိုက်ကြသည်။ ။

မတိုင်ပင်ထားပါဘဲနဲ့ အသံက စည်းဝါးကိုကိုက်ထားသလို တစ်သံတည်း။

“မင်းတို့ က သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးကို စိတ်ဝင်စားကြလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဦးရင်ငြိမ်းသည် နည်းပြလုပ်လာသည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ကာလတစ်လျှောက်လုံး၌ သင်ကြားသောအတန်းတိုင်းတွင် ဂမုန်းနှင့် အပင်များ ၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းကို သင်ခန်းစာနှင့် မဆိုင်

ဘဲ ပြောလေ့ရှိသည်။ သို့သော် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး အိမ်အထိရောက်လာသူများကို မတွေ့ဖူးချေ။

ယခု အသက်ငါးဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်မှ တပည့်ငါးယောက် ရောက် လာလေသည်။ ပျော်ရမှာ လား၊ ဝမ်းနည်းရမှာ လား။ အိတ်သွန်ဖာမှောက် သိထားသမျှ မခြွင်းမချန် လက်ဆင့်ကမ်းရမလားဆိုတာ ဝေခွဲ မတတ်တော့ပေ။

သေချာတာတော့ ထိုတပည့်များကိုချစ်သည်။ အနည်းငယ် ထော်လော်ကန့်လန့်နိုင်တတ်သည် မှ လွဲ၍ မနောလေးလှသူများ မို့ တပည့်ဟု သတ်မှတ်မိသည်။

“ဆရာ”

မျက်ရည်စို့လာသော မျက်ဝန်းသည် ထိုခေါ်သံအောက်တွင် ကြည်စင်ဝင်းပသွားတော့၏။

*

အခန်း (၂)

“ဝါး ... အရမ်းမိုက်တာပဲ”

ဖန်အိမ်ထဲသို့ ဧည့်သည် မခေါ်ဝင်ဖူးချေ။ ခေါ်ဝင်လောက်အောင်လည်း အပင်များ နှင့် ထိုက်တန်သူ ဧည့်သည် က ရောက်မလာခဲ့ဖူးပါ။

“ဆရာအိမ်ကို ကျွန်တော်လာနေတာ ရက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်။ ဒီနေရာကို ကျွန်တော် လုံးဝသတိမထားခဲ့မိဘူး။ ဆရာပဲ တော်တာလား၊ ကျွန်တော်ပဲညွှတ်တာလား။”

ရဲရင့်သွေးနီက မချီတင်ကဲ ပြောလာသည်။ ။

ဒေါင်းလန်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တဖျပ်ဖျပ်
 ဓာတ်ပုံရိုက်နေသောကြောင့် ဦးရင်ငြိမ်းက ဒေါင်းလန်းလက်ထဲမှ ဖုန်း
 ကိုကောက်ယူကာ စိုက်ပျိုးရေးသုံး ဘောင်းဘီပွကြီးထဲ ထည့်လိုက်သည်။

။

“ဟား ဟား ... ဆရာ့ဆောင်ပုဒ်ကတော့ မိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတော့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။”

ဆက်ဒန်က အင်္ဂလိပ်စာကို မုန်းသူပီပီ ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဖန်အိမ်အမိုးပေါ်မှ တွဲလျောင်းချိတ်ထားသော ဘုတ်ပြားကို ဦးရင်ငြိမ်းက ဆွဲယူသည် ။ ပြီးနောက် စိုက်ကြည့်ကာ အားလုံး ကြားသာ သည့်လေသံနှင့် ဆို၏။

“ငါ့အနားဖြတ်သွားပြီး ငါ့အား လက်နှင့်ရွယ်သူ ငါ့အား မနာကျင်စေ
မီ နားဆင်ပါ။ ကျွန်ုပ်အား အေးချမ်းသောဆောင်းညများ ဝယ် သင့်မီး
လင်းဖို၏ အပူဓာတ်ဖြစ်တဲ့ နွေနေ့၏ အပူဒဏ်ကာကွယ်ပေးသော သင့်
မိတ်ဆွေအရိပ် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ သစ်သီးများမှာ သင်ခရီးသွားနေစဉ်
ရေငတ်ပြေစေသော လန်းဆန်းသွားစေသည့် အာဟာရ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်
ကား သင့်အိမ်ကို ခိုင်ခံ့တောင့်တင်းစေသော ရက်မ၊ သင့်စားပွဲခုံ၌ အ
သား ဖြစ်၏။ သင်လဲလျောင်းအိပ်စက်သော ခုတင်၊ သင့်လှေကို ဆောက်
သောအသား၊ သစ်ပင်ပေါက်ပြားရိုး၊ သင့်ဓားမဦးချမြေ၏ ဝင်းတံခါးမ၊
သင့်ပုခက်၏ အသား၊ သင့်အသုဘခေါင်း၏ ကိုယ်ထည် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်
သည် ဘုရားသခင်၏ လက်ဆောင်ဖြစ်ကာ လူသား၏ မိတ်ဆွေဖြစ်
တော့သည် ”

ဆရာစကားအဆုံး၌ ငြိမ်နေသော ငါးယောက်ကြားမှာ လေတိုးသံသဲ့
သဲ့ ဖြတ်ဝင်သွားလေ၏။

ထိုလေက ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ။

ပျို့ခရာ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်မိသည် ။
အပေါက်ငယ်လေးများကိုတွေ့ရ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ဆရာရင်ငြိမ်း
ကို ပို၍ လေးစားလာမိသည် ။ ဆရာသည် စည်းစနစ်ရှိသူဖြစ်သည် ။

အပင်များကို သားသမီးလို မွေးမြူထိန်းသိမ်းသူဖြစ်သည် ။

“ပေါ်တူဂီကို ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့ အချိန် ပြည်သူ့ဥယျာဉ် တစ်ခု
မှ အဲဒီစာကို ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ဖူးတယ်”

ရဲရင့်သွေးနီ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါင်းလန်းနှင့် ဆက်ဒန်သည် ရဲရင့်သွေးနီကို အထင်ကြီးသော မျက်

လုံးများ ဖြင့် ကြည့်ကြလေသည်။ ။

ထိုမျက်လုံးမျိုးကို နေဝန်းနီနီက နှစ်သက်ပုံမရပေ။ ကျောက်တုံးပေါ် နွယ်တက်နေသော အပင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်၍ နေလေသည်။ ။

“ဆရာ ... ဒီဖန်အိမ်ကြီးကို ဆရာဆောက်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကပေါ့။ ဒါကို ဆောက်ဖို့ မြို့ထဲက ငါတိုက်ခန်း တစ်ခန်း ရောင်းလိုက်ရတယ်”

ဆရာသည် ထိုသို့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်၏။ ယုံကြည်ရာတစ်ခုကို လုပ်ဖို့ ဘယ်အရာကိုမှ တွန့်တိုနေတတ်သူမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ပျို့တို့ က ဆရာကိုလေးစားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာသည် ပေါ့ပါးသည် ၊ လွတ်လပ်သည်။ သို့သော် ဆရာက ဘာခံယူချက်များ နှင့် ရှားပါးအပင်များ စုဆောင်းနေသလဲဆိုတာကို မသိပေ။ ဝါသနာအရပဲလား။

“နေဝန်းနီနီ ... ဘာကိစ္စကြောင့် အဲဒီအပင်ကို စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ”

“လှလို့ ဆရာ၊ ဒါ ... ဘာအပင်လဲဟင်။ အပွင့်လေးက ချစ်စရာလေး”

နေဝန်းနီနီသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကြည်ပြာရောင်အပွင့်လေးဆီ လက်ရောက်သွားသောအခါ ဆရာရင်ငြိမ်းသည် မိန်းကလေးဆိုပြီလည်း မျက်နှာသာမပေးပေ။ နေဝန်းနီနီ၏ လက်ကို ခက်ရင်းခွဲဖြင့် ကောက်ခနဲရိုက်သည်။ ။

“အားလုံးပဲ ပြောထားမယ်။ ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ငါ့အပင်တွေကို လက်ဖျားလေးနဲ့ တောင် မထိပါနဲ့”

ကပ်စေးနဲ့ရန်ရောဆိုသော စကားလုံးပါတဲ့ အကြည့်များ ဆရာရင်ငြိ

မ်းထံ ဒိုင်းခနဲ ထိုးရောက်သွားလေသည်။ သို့သော် ဆရာရင်ငြိမ်းမှာ မူ ထိုမျက်လုံးများကို မသိကျိုးနွံပြုကာ လျှောက်လမ်းအတိုင်းရှေ့မှ ဦးတည်သွားလေသည်။

ပေငါးဆယ်ပတ်လည်ခန့် ဖန်အိမ်ကြီးထဲတွင် နေ၏ အလင်းရောင်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရရှိသည်။

သို့သော် ဖန်ကိုဖောက်ပြီးလာသော အလင်းရောင်မို့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပူလောင်မှုမျိုး မခံစားရပေ။ အေးနေသလို ခံစားရ၏။ အပင်များကြောင့်လား။

“ကမ္ဘာကြီးက ပူနွေးလာတာနဲ့ အမျှ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်က ပိုပိုပြီး ဆိုးလာတယ်။ ဒီအထဲက အပင်တွေက ရှားပါးအပင်တွေချည်းပဲ။ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည် အထိမခံနိုင်ဘူး။ အက်စစ်မိုး အထိမခံနိုင်ဘူး။ အလင်းရောင်ကြောက်တဲ့ အပင်တွေကို အလင်းကွယ်ပြီးစိုက်ရတယ်။ အပူကြောက်တဲ့ အပင်တွေကို အအေးခံပြီး စိုက်ရတယ်။ ဒီမှာ တွေ့လား”

ဆရာရင်ငြိမ်း ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရေပန့်တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဒါက မြေအောက်ရေလေ၊ သန့်တယ်ဆိုပေမယ့် အမြဲတမ်း သန့်စင်နေရတယ်။ ဒီရေက ဒီအပင်တွေကို သီးသန့်လောင်းဖို့ လုပ်ထားတာ”

“ဆရာ ... ဒါ ဘာအပင်တွေလဲ”

“မင်းတို့ ကို ငါ ဂမုန်းတစ်ထောင်အကြောင်း ခဏခဏ ပြောဖူးပါတယ်”

“ဒါဆို ... ဒါက ဂမုန်းတွေပေါ့။ ဟုတ်လား ဆရာ”

ပျို့ခရာသည် တအံ့တဩပင် အပင်များကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ဆရာခြံသည် အပင်ကြီးများ ပေါ၏။ ထို့ကြောင့် လူနှစ်ရပ်မြင့်စာမျှ ဖန်အိမ်ကြီးရှိမှန်း မသိသာပေ။ ထိုဖန်အိမ်ကို ခရေပင်နှင့် ပိတောက်ပင်ကြီးများက အုပ်ထား၍ ရုတ်တရက် မသိနိုင်တာလည်း ပါလိမ့်မည်။ ထိုထက်ပို အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာက ဂမုန်းပင်များ ပဲ ဖြစ်၏။ ပျို့လည်း အပင်တွေကို စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ဂမုန်းကို ပျို့ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်။ သို့သော် စာအုပ်ထဲတွင် ပျို့သိခဲ့ရသည်က ဂမုန်းတစ်ရာပင် မပြည့်ချေ။ ပြီးနောက် ဂမုန်းဆိုသည် က အရွက်ချွန်ချွန်၊ ခပ်ကြီးကြီးများကိုသာ ပုံနှင့်တကွ တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ပျို့ရှေ့မှ ဂမုန်းသည် ကျောက်ကပ် ပန်းသာသာအရွက်များ ဖြစ်၏။

“အဲဒါ ကျောက်ကပ်ဂမုန်းလို့ ခေါ်တယ်။ သူ့အရွက်က သံပရာ အနံ့ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အပွင့်ဖြူလေးတွေ ပွင့်တတ်တယ်။ အဲဒီအပွင့်ကို ရေနွေးနဲ့ စိမ်သောက်ရင် ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါ အမြစ် ပြတ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်”

“ဆရာ ... အဲဒီအပွင့်ကို ကျွန်တော့်ကိုပေးပါလား။ ကျွန်တော့်အဘွား သိပ်နေမကောင်းဘူး၊ အဲဒီရောဂါပဲ”

ဟု ဆက်ဒန်ကဆိုလျှင် ဆရာရင်ငြိမ်းက အပင်ကို ပိုးကောင်လေးကို င်သလို ခပ်ဖွဖွလေးကိုင်ပြီး -

“လိုအပ်ရင်တော့ ပေးမှာ ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ သူက ရေကို ရှစ်နာရီခြား တစ်ကြိမ် လောင်းရတယ်။ သဘာဝနေရောင်ကို တစ်ရက် နှစ်နာရီလောက်ရအောင် လုပ်ပေးရတယ်။ လရောင်နဲ့ နှင်းရည်ကို သောက်ပြီး အိပ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒါကို ပုံမှန်လုပ်ထားရင် တစ်လနေရင် အပွင့်ပွင့်မယ်။ မင်း နေ့တိုင်း လုပ်နိုင်ရဲ့ လား။”

“ဗျာ”

ရှည်နေသော ဆက်ဒန်၏ လည်ပင်းသည် ပြန်လည်ပုဝင်သွားလေသည်။ ။ ပျို့မှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရလေ၏။

“ဆရာ ဒီအနီရောင်အပင်က ဂမုန်းနီဆိုတာလား ဆရာ”

ဟု မေးလိုက်စဉ် နီနီကို ဆရာရင်ငြိမ်းက စွေခနဲကြည့်၏။ ပြီးနောက် လက်ညှိုးထိုးပြီး -

“မင်းလည်း ဂမုန်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်ထင်တယ်။ အေး အဲဒါ မင်းပြောတဲ့ ဂမုန်းနီပဲ။ အရွက်၊ အရိုး၊ အမြစ်၊ အပွင့် အားလုံး နီတယ်။ အပင်ကိုနမ်းရင် အနံ့မရပေမယ့် လေတိုက်ရင် မွှေးတဲ့ အနံ့ ရတယ်။ အဲဒီဂမုန်းနီ တစ်ရွေးလောက်နဲ့ ဆန်တစ်ပြည်ချက် ထမင်းနဲ့ ထည့်နှပ်ထားရင် ထမင်းအားလုံးနီသည်။ ။ တစ္ဆေ၊ ဘီလူး၊ သရဲတွေကို အဲဒီထမင်းလုံးကနိုင်တယ်။ ဂမုန်းနီကို ဂဝံရုပ်ထုပြီး ဆောင်ထားရင် ရှိန်းဆာယာပိုမောက် ကိုယ်ပျောက်တတ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်”

ဆရာစကားအဆုံးတွင် ခေါင်းငါးလုံးသည် ဂမုန်းနီအပင်ပေါ်၌ ပြိုကျလာကြကုန်သည်။ ။

“ဝိုင်းကြည့်မနေကြနဲ့ ။ ဒီထက် ထူးဆန်းတဲ့ ဂမုန်းတွေ ရှိသေးတယ်”

ဆရာရင်ငြိမ်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရှေ့မှ ဦးတည်သွားပြီး ပန်းအိုးဖြင့် စိုက်ထားသော ဂမုန်းပင်ကြီးရှေ့၌ ရပ်ပြန်သည်။ ။

“ဒါကို သူတော်ဂမုန်းလို့ ခေါ်တယ်။ လပြည့်ညဆို လရောင်အောက်မှာ ထားလိုက်ရင် ဖိုးသူတော်တစ်ပါး တရားထိုင်သလို မြင်ရတဲ့ ဂမုန်းပဲ”

ခေါင်းငါးလုံးသည် ထိုအပင်ကြီးထံ အံ့ခဲလာကြပြန်သည်။ ။

“ဒီဂမုန်းက ဆရာဆီရောက်လာတာမကြာသေးဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကမှ ပဲခူးရိုးမမှာ ရှိတဲ့ တောရွာလေးက ရခဲ့တာပဲ”

ဆရာသည် မကြာခဏ ခရီးထွက်တတ်သူမှန်း သိ၏။ ဘယ်သွားမှန်းကို ဘယ်သူမှ မသိပေ။ သို့သော် ယခုတော့ ဆရာခရီးများကို သဘောပေါက်သလိုလို ရှိလာသည်။ ။

“ကဲ လာ ... ဟိုဘက်သွားကြရအောင်”

ဟု ဆိုကာ ဖန်ဝန်းအကန့်လေးကိုကျော်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ။ သို့သော် ထိုဖန်ဝန်းအကန့်ဆီမှ ခေါင်းငါးလုံးသည် မခွာနိုင်ကြပေ။ အကြောင်းမှာ ထိုအခန်းထဲ၌ အပင်တစ်ပင်ရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအပင်ကလည်း ထူးဆန်းလှ၏။ လူမျက်နှာနှင့်တူသလိုလို ရှိပြီး ပင်စည်သည် ချောမနေဘဲ ငါးကြေးခွံပမာ အထပ်ထပ် ဖြစ်နေသည်။ ။

“ဆရာ ... ဒါ ... ဒါက”

“လာပါ ... အန္တရာယ်များ တယ်။ အဲဒီနားမှာ မနေကြနဲ့ ”

ဆရာရင်ငြိမ်းအသံကြောင့် ပို၍ နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားသလို ပို၍ လည်း စပ်စုချင်သွားသည်။ ။

သို့သော် ဆရာကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ လာဆိုလာလိုက်လာခဲ့ရသည်။ ။ စိတ်တွေကတော့ ဖန်ခန်း၌ သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“ဒါကို အင်းဂမုန်းလို့ ခေါ်တယ်။ သူက အင်းကွက်နဲ့ စိုက်ရတဲ့ ဂမုန်းပဲ။ ရေထိလို့ မရဘူး။ နေထိလို့ မရဘူး။ သာမန် ဘွန်ဆိုင်း တစ်ပင်လိုပင် ပုကွကွနှင့် ဖြစ်သည်။ ။

လင်ပန်းလေးထဲ စိုက်ထား၏။ မြေသားများ နှင့် စိုက်ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကျောက်စရစ်ခဲကြားတွင် သာ မြှုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ဒါက ဘယ်လိုအစွမ်းသတ္တိရှိမလဲဆိုတာကို ငါလည်း မဆန်းစစ်တတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ ကိုလည်း မရှင်းပြနိုင်ဘူး။ ဂမုန်းမှန်ရင်တော့ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ထူးခြားမှာ အမှန်ပဲ။ စောင့်ကြည့်ရမှာ ပေါ့။ သိတဲ့ နေ့ရှင်းပြမယ်”

“ဟို ဖန်ခန်းထဲက အပင်အကြောင်းတော့ ရှင်းပြလို့ ရမှာ ပါနော် ဆရာ”

ရဲရင့်သွေးနီသည် ဆရာနှင့် အရင်းနှီးဆုံးတပည့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အပြောအဆိုရဲတင်းသည် ။ ဆူရင်လည်း ခံမည်ဆိုသောမျက်နှာထားမျိုးက ရဲရင့်သွေးနီထံ အပြည့်ရှိ၏။

“ဘီလူးဂမုန်းလို့ ခေါ်တယ်”

“ဗျာ ... ဘီလူး”

“အေး ... သူက စိုးရိမ်ရတဲ့ ဂမုန်းပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ ကို ထွက်လာခိုင်းတာ။ သူက အသားစားတယ်”

“ရှင် ... အသား ... ဟုတ်လား ဆရာ”

“သူ့အနားဖြတ်လာတဲ့ အချိန် ပုပ်နံ့မရဘူးလား”

တပည့်ငါးယောက်လုံးသည် အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။ ။ ဆရာပြောလို့ သာ အပုပ်နံ့ကို သတိပြုနေရသည်။ ။ ပျို့တို့ နှာခေါင်းထံ မွှေးရနံ့ကလွဲရင် အပုပ်နံ့ စိုးစဉ်းမျှ မရှူမိပေ။

“သူ့ကို စိုက်တဲ့ အချိန် အမဲသားနှစ်ပိဿာ သုံးခဲ့ရတယ်”

“ဗျာ ... အမဲသား”

“သူ့ကို ဆယ်ရက်တစ်ကြိမ် အသားငါးဆယ်သား ကျွေးရတယ်။ ဒါ တောင် အပင်က အဲဒီလောက်ပဲ ရှိသေးလို့ ။ အဲဒီထက်ကြီးရင် ဘယ် လောက်ကုန်မလဲ မသိဘူး”

“ဆရာရယ် ... အန္တရာယ်များ တဲ့ အပင်ကြီး သတ်ပစ်လိုက်ပါလား”

“ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အရာဆိုတာ လောကမှာ ဘာမှ မရှိဘူး ပျို့ခရာ။ မြင့်မြတ်တဲ့ ဂမုန်းမှာ ရော ဆိုးကျိုးဆိုးပြစ် မရှိဘူးလို့ ထင်နေသလား။ နေလဂမုန်း ... သူက ဘုန်းကျက်သရေရှိတဲ့ ဂမုန်းမှန်ပေမယ့် သူပေါက် တဲ့ မြေမှာ အခြားအပင်တွေ အကုန်သေပေးရတယ်လေ။ အသားစားတဲ့ ဘီလူးဂမုန်းကရော ဆေးဖက်မဝင်တော့ဘူးလို့ ထင်သလား”

“ဂမုန်းမှန်ရင်တော့ အကျိုးတစ်ခုခုရှိမှာ အမှန်ပါ ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ... အသားနဲ့ စိုက်ရတဲ့ အပင်ဆိုတော့”

“လောကမှာ ဒီထက်ဆန်းပြားတဲ့ ဂမုန်းတွေ အများကြီးရှိသေးတယ် ပျို့ခရာ။ သွေးနဲ့ စိုက်ရတဲ့ သွေးဂမုန်း၊ ရေနွေးလောင်းပြီး စိုက်ရတဲ့ ဂမုန်း၊ ရေလောင်းလို့ မရတဲ့ ဂမုန်း၊ အပူလွန်ကဲတဲ့ လွင်တီးခေါင်ပြင်မှာ ပေါက်တဲ့ ဂမုန်း၊ ရေခဲချပ်လွှာအောက်မှာ ပေါက်တဲ့ ဂမုန်း၊ အများကြီးပဲ။ ဒါ့ ထက်ဆန်းတဲ့ ဂမုန်းလည်း ရှိနိုင်သေးတယ်။ ရှိတာကိုလည်း ရှာရဦးမယ်”

“ဒါဆို ဆရာ ခရီးသွားတာတွေက ဂမုန်းရှာသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား ဆရာ”

ရဲရင့်သွေးနီက မကြောက်မလန့် ခပ်ရဲရဲမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ အားလုံးကိုယ်စားပြု မေးလိုက်သောမေးခွန်းမို့ ဆရာ့အသံကိုသာ နားစွ

င့်နေမိကြသည်။ ။

သို့သော် ဆရာသည် ရဲရင့်သွေးနှီ၏ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ တစ်ခုခုကို အာရုံစိုက်နေဟန်ရှိသည်။ ။

“ကဲ ... ငါတို့ တွေ အပြင်ထွက်ဖို့ သင့်ပြီထင်တယ်။ အချို့ဂမုန်းတွေ က ထွက်ရပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်လိုပဲ၊ လူနဲ့ သိပ်မခံနိုင်ဘူး။ ငါ့အသက်ထက် တန်ဖိုးထားရဲ့ အပင်တွေကို မင်းတို့ ရဲ့ အာရုံစိုက်မှုလေးနဲ့ လဲမပစ်နိုင်ဘူး။ ကဲ ... သွားကြမယ်”

ဆရာက ဝင်မယ်ဆိုသည့်နေရာကို ဘုမသိ ဘမသိ လိုက်ဝင်ပြီး သွားမယ်ဆိုပါက ပုရွက်ဆိတ်တန်းကြီးလို တသီတတန်း ထွက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ။

“ဆရာ ... အဲဒီအပင်တွေအကြောင်း ဆရာ ဘယ်ကတည်းက လေ့လာခဲ့တာလဲ”

“မွေးကတည်းကပဲ၊ ကဲ ... လာ အိမ်ပေါ်တက်ကြရအောင်”

ဆရာဦးဆောင်ရာနောက်မှ လိုက်၍ ဆရာ့အိမ် တစ်ထပ်တိုက်ပုထဲသို့ ဝင်လာကြပြန်သည်။ ။ အပင်ကြီးများ အောက်တွင် ရှိသောအိမ်မို့ အတွင်းထဲတွင် စိမ့်နေသည် ဟု ခံစားရသည်။ ။

“ဆရာ့အိမ်က မိုးပိုင်းဆို ခူယားတွေ မတက်ဘူးလား”

“အဲဒီခူယားလောက် သတ္တဝါကိုကြောက်နေရင် အဲဒီဂမုန်း ဖန်အိမ်က ငါ့အပိုင် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပျို့ခရာမှာ ဆရာ့စကားကြားရုံနဲ့ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ ။ အင်းဆက်အမျိုးမျိုးကို အသည်းတုန်အောင် ကြောက်တတ်သည် ကို လူမသိအောင် ဟန်ဆောင်ရသည် ကလည်း လွယ်လှသည့်ကိစ္စတော့ မဟုတ်

“ဆရာအဖေက ဆရာနဲ့ တူတယ်နော်”

ဗီရိုကြီးအပေါ်မှာ ထောင်ထားသော ဓာတ်ပုံကြီးကို နေဝန်းနီနီက ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ရဲရင့်သွေးနီကတော့ ဗီရိုကြီးထဲမှ စာအုပ်များကို အသေးစိတ် လေ့လာနေသည်။ ။

အပင်နှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ ။ ဝါကြန့်ကြန့် စာအုပ်များ ၊ ခြစားနေသောစာအုပ်များ ၊ အသစ်ကျပ်ချွတ်များ စုံလင်၍ နေလေသည်။ ။

“ဆရာ့ဆီမှာ အပင်စာအုပ်တွေ အများကြီးပဲနော်”

“ငါ့အဘိုးလက်ထက်ကတည်းကရှိတဲ့ စာအုပ်တွေပဲ”

“ဆရာတို့ က မျိုးရိုးနဲ့ အပင်တွေကို စုဆောင်းခဲ့တာထင်တယ်”

“ဆိုပါတော့ကွာ၊ ငါ့အဖေက သူယောင်မယ်ဂမုန်းနောက်လိုက်ရင်း တောထဲမှာ သေရတယ်ဆိုပါတော့ကွာ”

ဆရာအသံသည် အဖျားခတ် ဖျော့တော့သွားသောကြောင့် ပျို့တို့ မှာ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူဝံ့တော့ချေ။

ဗီရိုပေါ်ရှိ မှန်ပေါင်ထဲမှ ပြုံးပြနေသောလူကြီးကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ငေးကြည့်မိကြကုန်သည်။ ။

တောထဲမှာ သေခဲ့တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဒီအိမ်မှာ ပဲလား။ ဘာကြောင့်သေခဲ့တာလဲ။ ပင်ပန်းလို့ လား၊ ရောဂါပါခဲ့လို့ လား။ ဒါမှ မဟုတ် ထူးဆန်းတဲ့ ဂမုန်းက သွေးစုပ်လို့ လား။ ဆက်မေးချင်သော်လည်း

မမေးရဲပေ။

ဆရာကလည်း ထိုအကြောင်းကို ဆက်ဆွေးနွေးချင်ပုံ မပေါ်ပေ။ အနည်းငယ် နီမြန်းနေသော နှာသီးဖျားသည် တဖြည်းဖြည်း ပကတိ အရောင်ပြောင်းလာသည် ကို တွေ့ရ၏။

ဆရာသည် ယခုချိန်ထိ ခံစားနေရဆဲဖြစ်သည် ။ ရင်ထဲ၌ အသံတိတ်ကြေကွဲနေရဆဲဖြစ်မည်။ ဆရာ့အဖေ ဖြစ်ရပ်က ရင်နာစရာကောင်းခဲ့လို့ များ လား။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဂမုန်းရှာရင်း တောထဲ သားကောင်ဆွဲသွားလို့ လား။ သူယောင်မယ်ဂမုန်းဆိုတာ ဘာလဲ။ ဒဏ္ဍာရီထဲမှ ဇော်ဂျီများ ပျော်ပါးတဲ့ အပင်လား။ ဒါတွေက တကယ်ရှိရဲ့ လား။ ပျို့ရင်ထဲ မေးခွန်းတွေက သို့လော သို့လောဖြင့်။

သို့သော် အခြေအနေကိုကြည့်၍ မေးခွန်းမှန်သမျှ တံတွေးဖြင့် မျိုချလိုက်ရတော့သည် ။

“ဆရာ့အိမ်ထဲကို ဒါ ပထမဆုံးဝင်ဖူးတာပဲ။ ငါ ဆရာ့အိမ်လာတာ အကြိမ်နှစ်ဆယ်ထက်မနည်း ရှိနေပြီ။ ဆရာက ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်တဲ့ လူလေ။ သိတယ် မဟုတ်လား။”

တိုးရစ်ဂိုက်ဖြစ်ချင်သော ရဲရင့်သွေးနီက အကင်းပါးစွာ စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်တော့မှ အားလုံး အသက်ရှူဝသွားကြကုန်သည် ။

“ငါ့ဆီက ဒါတစ်ခု မသင်ယူချင်နဲ့ ။ အဲဒီတစ်ချက်မှာ တော့ မင်းတို့ အားလုံး ပျို့ခရာကိုသာ ဆရာတင်ကြ”

“ပျို့ကို ဟုတ်လား။”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဒေါသထွက်စရာ ပြောပြော

ပြီးပြီးနေတယ်။ တစ်ဖက်သားက မထော်မနန်းပြောရင်လည်း ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ပဲ တုံ့ပြန်တယ်။ အဲဒီလိုနေနိုင်ဖို့ ဆိုတာ တော်ရုံစိတ်မျိုးနဲ့ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ”

ဆရာက ပျို့ကို ချီးမွမ်းနေတာလား၊ တုတ်နဲ့ ထိုးချနေတာလားဆိုတာ ပျို့ ဝေခွဲမတတ်ပေ။ သို့သော် ဆရာမျက်နှာမှ အပြီးသဲ့သဲ့သည် ပျို့ကိုလိုလားတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်၍ ပျို့ အသက်ရှူချောင်သည် ။

သို့သော်လည်း ပျို့ကို ဝိုင်းကြည့်နေသော မျက်လုံးများ အောက်တွင် တော့ ပျို့မှာ ထရမလို ထိုင်ရမလို ဖြစ်ရပြန်သည် ။

အထူးသဖြင့် ရဲရင့်သွေးနီ၏ မျက်လုံးဖြစ်သည် ။ ပျို့ကို နှစ်လိုသည့် သဘောလား၊ မနှစ်သက်သည့်သဘောလား ပျို့ နားမလည်ပေ။ ဪ ... ဒုက္ခပါပဲ။ ပျို့ကလည်း လူအားလုံးထဲမှာ မှ သူ့ကိုပဲ ဘာလို့ သတိထားမိနေတာလဲ၊ ခက်ပါရဲ့ ။

“ဆရာကြီး ... စာတစ်စောင်ရောက်ပါတယ်”

တောက်တိုမည်ရနှင့် ဒြသန့်ရှင်းရေးလုပ်သည့် ပေတူးက အစိုးရစာတိုက်တံဆိပ်ဖြင့် စာတစ်စောင်ကို အဖြန့်လိုက်ယူ လာလေသည် ။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဦးအောင်မြတ်လို့ ရေးထားတာပဲ။ စာထည့်တာတော့ ကချင်ပြည်နယ်ဘက်ကပါ။ ဒါပေမဲ့ လိပ်စာက တည်းခိုးခန်းလိပ်စာနဲ့ ဆရာ”

“သွား သွား ... စာကြည့်မျက်မှန် သွားယူစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ပေတူးက စာကို ဆရာရင်ငြိမ်းလက်ထဲ ထည့်ပြီး အတွင်းခန်းထဲသို့

ဝင်သွားလေသည်။ ။

“ဆရာက အင်္ဂလိပ်ဆရာသာဆိုတယ်၊ ခုထိ ရှေးဆန်တုန်းပဲနော်။ ဒီ လောက် ဖုန်းတွေ အောတိုက်အောင်ပေါတဲ့ ခေတ်မှာ အချိန်ကုန်ခံပြီး စာရေးနေရသေးတယ်”

“နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံးတဲ့ ။ စာနဲ့ တကူးတကထည့်ခဲ့မှ တော့ အ ရေးကြီးလို့ ပေါ့ကွ။ ဒါလေးကို မတွေးတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ ခေါင်းကို ငါ အံ့ဩတယ် ဒေါင်းလန်း”

ဒေါင်းလန်းမှာ ဇက်ကလေးပုပြီး ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။ ။

“ဆရာ ... ဒီမှာ ရပြီ”

“သွား ... သူတို့ ကို ကော်ဖီလေး ဘာလေးဖျော်ပြီး ယူလာခဲ့။ အဲ ... နေဦး၊ ငါရှာခိုင်းတဲ့ နွားချေးစိမ်း ရခဲ့လား”

“ရခဲ့တယ်ဆရာ၊ ဆရာပြောတဲ့ အပင်ခြေရင်းမှာ ပဲ ထားခဲ့လိုက်ပါပြီ”

“အေး အေး ... သွား သွားတော့”

ပေတူးက နောက်ခန်းထဲဝင်သွားပြန်လေ၏။

“ကိုရဲရင့် ... ထုံးစံအတိုင်းပဲလား”

နောက်ခန်းထဲမှ အော်နေသော ပေတူးကြောင့် ရဲရင့်သွေးနီမှာ ပြုံးမိပြန်သည်။ ။

“အများ နဲ့ ဆိုတော့ အများ နည်းတူပဲပေါ့”

ရဲရင့်သွေးနီ ပြန်ပြောလိုက်သောစကားအရ ပေတူးနှင့် ရဲရင့်သွေးနီ တို့ သိပ်ကို ရင်းနှီးသော ဆက်ဆံရေးမှန်း အားလုံး

သဘောပေါက်သွားကြလေသည်။ ။

ဆရာရင်ငြိမ်းသည် စာအိတ်ကို လက်နှင့်ဖြစ်သလို မဖောက်ဘဲ ကတ်ကြေးဖြင့် စနစ်တကျ ဖောက်လေသည်။ ။

စာတစ်တန် ပေတစ်တန်နှင့်မို့ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေသည်မှာ အမှန်ပါ။

ဆရာသည် စာအိတ်ကို တိပ်နှင့်ကပ်လျက်ဖောက်ပြီးနောက် ကတ်ကြေးကို နေရာတကျ ပြန်ချပြီး စာအိတ်ထဲမှ စာကို ဆွဲထုတ်သည်။ ။

စာခေါက်ထူထူ ဖြန့်လိုက်၏။

အားလုံး၏ စိတ်ဝင်စားမှုသည် စာခေါက်မှာ ရှိနေတယ် ဆိုသော်လည်း ဆရာက သူတို့ အားလုံး၏ မြင်ကွင်းကို ကျောဖြင့်ကွယ်လိုက်သောကြောင့် သူတို့ အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်ကြလေသည်။ ။

သို့သော် ဆရာကမူ သွားဝါဝါများ ပေါ်သည် ထိ အားပါးတရ ရယ်လေတော့သည်။ ။ ဆရာရယ်သံကြောင့် ပို၍ ထူးဆန်းသွားလေသည်။ ။

ဆရာ ဘာလို့ ရယ်တာလဲ။ ဘာကိုတွေ့လိုက်လို့ လဲ။